

Szabó T. Anna

Hamu, láng

Kürti Lászlónak

Úgy pakolják ki majd az életünket,
mint a nagynéni házát, a gyerekkor
utolsó helyszínét, százéves tárgyak
borús múzeumát, a csengő csillárt,
fakó szőnyeget, sötét képeket,
rengeteg könyvet - srapnelnyomokat,
háborús sebeket, és ki tudja hol halt
emberek szignóit - polgári élet
éhezések árán fenntartott közegét -

színházbérletek, olcsó porcelán,
a márvány lámpaállvány csupa por,
az összegyűjtött régi szappanok
nyugat-szagát is elnyomó halál-szag,
vége, vége, szétszáll a semmibe,
csak álmainkban lesz egész, az emlék
megbízhatatlan, nincs, ki összetartsa,
a ház halott, ha gazdája halott -

de pár könyvet por és hamu között
fellapozunk, halkán beszélni kezd
egy régi szerző, egy elfeledett
fordító, él és szól a hang tovább,
mert aki könyvbe préseli magát,
az egy ideig biztos halhatatlan,
azt olvassák majd az üres szobákban
virrasztó gyászolók, nem hallgat el,

Szabó T. Anna 1972, Kolozsvár. 1987-ben családjával áttelepült Magyarországra. A gimnáziumot Szombathelyen végezte. 1991-ben Budapesten az Eötvös Loránd Tudományegyetem magyar-angol szakos hallgatója, az Eötvös József Collegium diákja. 1997-ben szerzett tanári és előadói diplomát, majd elvégezte az Angol Reneszánsz és Barokk PhD-programot, doktori fokozatát 2007 tavaszán szerezte meg. Budaörsön él, szabadúszó író és műfordító, fellép zenészekkel, tanulmányokat, kritikákat ír. Hét felnőtt és hét gyerekverskötete jelent meg, nyolc drámája volt színpadon, ötvennél is több műfordítását adták ki. Legutóbbi kötete: *Ár; Magvető, Bp., 2018.*

és felszáll majd a fejfáink fölé,
és megmutatja, kik voltunk mi mind,
mi fáj, mi volt jó, égő titkokat
gyógyítva kimond, és életet ad
minden halottnak, arcot és nevet,
hideg papírból tüzes meleg élet
csap ki, húlt hamvainkból póre láng,
a hit, a hit, a hit, hogy senki köztünk
nem élt hiába, és ez - megmarad.
ber csak jön, megy,
nem is tudja miért,
valaha cél volt,
s most nem érti, akkor
a cél mit ért.
Minden céltalan semmiség,
minden céltalan, jön,
megy a semmiért.
Vetődik partnak, mint a víz,
s aztán a mederbe visszatér.
Hullám volt,
egynek látszott,
s most nem látom,
csak nézem a tó vizét.

Elcsenni szép képet,
jó levegőt, a szem,
s a tüdő megdicsér.
Nézni a napot, úr-
isten mennyi fény.
Nyitni ablakot, a világ,
tényleg ennyire szép.
És tovább jönni és menni,
bár ahogyan tegnap,
ma sincsen miért.
Az ember csak jön, megy
és nézi a tó vizét.

Három őszi sanzon

1.

A vizet nézd, a felhős őszi-kék ég
alatt a meg-megborzongó vizet,
a hulló levél puha érintését
a szélborzolta fényes felszínen,

a markolászó száraz fehér ágat,
a tükörkép-gallyak mintázatát,
a hideg szélnek vetkeződő fákat,
a tusfekete törzs vad vágatát,

ahogy megszüli és kioltja egymást
az erőszak és az erotika,
és készségesen aláhullik minden
ha egyszer úgymint el kell múlnia,

ahogy az eső le-lecsap a tóra,
ahogy a felszín megint kisimul,
és éles kép jön pasztell vízióra,
és szárnyas mag száll míg a lomb lehull,

a vizet nézd hogy egy lehess a vízzel,
hogy ne tested, csak szemed által élj,
és menni tudj, ha túli hívás hív el,
hogy hunyd le, hunyj ki - szállj, ne félj! Ne félj.

2.

Kénsárga, légsárga, zöldsárga, rótsárga,
holtsárga, késsárga, szélsárga, félsárga,
repkénytől, zöld fűtől felfűtött holtsárga,
ősz gyilkos szépsége, tél gyilkos jósága,
fényárga, létsárga, sársárga, porsárga.

3.

Levegőt vesz, elindul,
mi várja a falon túl?
Vajon végre felindul?
Holtpontjáról kilendül?

Lépked-lépked hallgatag,
 ég alatt és fák alatt,
 avar várja, zörgeteg,
 lejtőn sziklagörgeteg.

Tüdejébe fér az ég,
 annyi csak, mi épp elég,
 orra szag és szembe kép,
 izmokba a messzeség.

Lép-lép, ballag, mendegél,
 énekel csak, nem beszél,
 tudja, minden végetér,
 s nem várja a véget: él.

György Miklós illusztrációja Krúdy Gyula a *Szinbád* első könyvéhez